

baværende Bestyrere, saa lidt som imod Kammerherre Bretton eller Taxatorerne af Staarupgaard, skjøndt det egentlig er disse — jeg maa her fremhæve det —, imod hvem der er reist Klager, fordi de skulde have sat den nævnte Eiendom meget for høit og ikke have fulgt Stäterne for den jydsk Hypothekforening. Det værede Udvalg oplyser os nu om, at det i Juni 1864 var den baværende Indenrigsministers Tanke at ville nedlægge allerunderdanigst Forslag om Kammerherre Brettons Afstedgelse — vi see, at denne Sag har været forhandlet i en Ministerconferents —, men, efter hvad der her er meddeelt, kan det ikke antages, at det Monradste Ministerium har været fundet at ville sætte Kammerherre Bretton under Tiltale eller overhovedet at ville foretage noget retsligt Skridt, som kunde lede til, at han skulde miste sin Pensionsret.

Dernæst har Udvalget meddeelt os en Skrivelse fra Finantsministeren i det Bluhmest Ministerium, hvori ligefrem staaer, at han ikke har Noget imod, at Kammerherre Bretton pensioneres paa sædvanlig Maade, og saaledes stod Sagen hen, indtil der fra denne indkom Ansøgning om Afsted. Dette skete under Ministeriet Frijs, og de nuværende Indhavere af Finants- og Indenrigsministeriet have bevirket hans Afsted, uden, saavidt mig bekjendt, at høre nogen Tvivl om, at Pensionslovens almindelige Regler skulde følges. Jeg troer, at det, jeg her har sagt, er meget bethdningsfuldt; men jeg kommer til en Oplysning, som jeg vil bede Thinget om at lægge Mærke til, og som, saavidt jeg veed, ikke findes i de Actstykker, der have været forelagte de forskjellige Udvalg; det er nemlig en Skrivelse, som Justitsministeren under 9de November 1864 — altsaa omtrent 10 Maanedes efter at Undersøgelsen var endt — sendte til Kammerherre Bretton. Deri meddes, at Indenrigsministeren har erklæret, at Undersøgelsescommissionens Arbejder ikke gave Anledning til at tiltale Bretton, hvorefter Justitsministeren erklærer, at der heller ikke for hans Bedkommende var nogen Anledning dertil, og endelig siges der, at Skiftecommissionen i Hypothekforeningens Bo — og i denne sidder en af de Mænd, som have været Dommere i Undersøgelsescommissionen, nemlig As-

sesfor Lund — har indberettet til Ministeriet, at den ikke fandt Grund til Tiltale imod Taxatorerne, det er de Mænd, som i 1859 havde foretaget Taxation over Staarupgaard. Der foreligger altsaa gjentagne Udtalelser fra alle de Ministerier, vi have hørt i de sidste 6 til 7 Aar, som gaae ud paa, at Administrationen ikke har fundet Grund til at anordne nogen Tiltale mod Nogensomhelst i Anledning af den norske Hypothekforening og Kammerherre Brettons Forhold til denne; men skulde vi nu følge Udvalgets Mindretal og forlade den Vej, som alle Ministerier have viist os, maatte man vel tage Hensyn til, hvad Mindretallet siger. Det begrundes imidlertid kun sin Indstilling om at nægte Kammerherre Brettons Pension paa de Uddrag, som Statsrevisionen i Anledning af Regnskabet for 1864—65 har givet af denne Sag; det er den Basis, hvorpaa Mindretallet vil have os til at følge sig. — Jeg kommer nu til at tale om Under-søgelsesacterne i deres Enkeltheder. I Revisionens Beretning for Regnskabet 1864—65 er der givet adskillige Uddrag af og gjort adskillige Henviisninger til Forhørene angaaende den norske Hypothekforening, men disse Uddrag ere høist usfuldstændige, og det er da ogsaa klart, at Statsrevisionen ikke paa et Par Quartider kunde ekstrahere 4—500 Folioblade; den Hensigt, hvori Statsrevisionen har givet dette Uddrag, kan altsaa ikke have været at ville give et fuldstændigt Billede af, hvad der er oplyst ved Commissionen. Udbraget er imidlertid ikke blot usfuldstændigt, men det er ogsaa utilstrækkeligt, thi det forbigaaer at oplyse, at der under Forhørene er fremkommet modstridende Erklæringer, at der er en Dobbeltthed i forskjellige, ja, endog i de samme Personers Udtalelser, hvilket man nødvendigviis maa kjende, hvis man vil tillægge dette Forhør nogen Betydning. Jeg siger altsaa, at Statsrevisionens Uddrag er usfuldstændigt og utilstrækkeligt, men det er tillige unpiagtigt. Der findes saaledes i Forhørene flere Erklæringer af de forskjellige Mænd, der gaae ud paa, at Taxationen af Staarupgaard i 1859 slet ikke var for høi efter de Forbedringer, som vare anvendte paa denne Eiendom under Kammerherre Brettons Besid-